

Datum van
inontvangstneming

:

03/06/2020

Zaak C-163/20

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

16 april 2020

Verwijzende rechter:

Bundesfinanzgericht (Oostenrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

16 april 2020

Verzoekende partij:

AZ

Verwerende partij:

Finanzamt Hollabrunn Korneuburg Tulln (Oostenrijk)

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Beroep tegen een beslissing waarbij het verzoek van een in Tsjechië woonachtige en in Oostenrijk werkzame werknemer om toekenning van kinderbijslag ter hoogte van het bedrag dat wordt uitbetaald aan in Oostenrijk woonachtige werknemers is afgewezen.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

Uitlegging van het recht van de Unie, artikel 267 VWEU

Prejudiciële vraag

Moeten artikel 18 en artikel 45, lid 1, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, artikel 7, leden 1 en 2, van verordening (EG) nr. 492/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 5 april 2011 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Unie, artikel 4, artikel 5, onder b), artikel 7 en

artikel 67, van verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels, en artikel 60, lid 1, tweede volzin, van verordening (EG) nr. 987/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 tot vaststelling van de wijze van toepassing van verordening (EG) nr. 883/2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels, aldus worden uitgelegd, dat zij zich verzetten tegen de toepassing van een nationale regeling die bepaalt dat gezinsuitkeringen voor een kind dat niet daadwerkelijk permanent verblijft in de lidstaat die deze uitkeringen uitbetaalt, maar daadwerkelijk verblijft in een andere lidstaat van de Europese Unie, een andere staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte of in Zwitserland, op basis van de door het Bureau voor de statistiek van de Europese Unie gepubliceerde vergelijkende prijsniveaus voor de desbetreffende staat vergeleken met het prijsniveau in de lidstaat die de gezinsbijslagen betaalt, moeten worden aangepast.

Aangehaalde bepalingen van Unierecht

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU), artikelen 18 en 45

Verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels; overweging 16, artikelen 1, 3, 4, 5, 7, 67 en 68, lid 2

Verordening (EG) nr. 987/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 tot vaststelling van de wijze van toepassing van verordening (EG) nr. 883/2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels, artikel 60, lid 1

Verordening (EG) nr. 492/2011 van het Europees Parlement en de Raad van dinsdag 5 april 2011 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Unie, artikel 7, leden 1 en 2

Aangehaalde bepalingen van nationaal recht

Familienlastenausgleichsgesetz (Oostenrijkse wet betreffende de compensatie van gezinslasten) 1967 (hierna: „FLAG 1967”), §§ 1, 2, 5, 8, 8a, 11, 33, lid 3, punt 2, 53 en 55

Einkommensteuergesetz (Oostenrijkse wet inkomstenbelasting) 1988 (hierna: „EStG 1988”), § 33, lid 3

Verordnung der Bundesministerin für Frauen, Familien und Jugend und des Bundesministers für Finanzen über die Anpassung der Familienbeihilfe und des Kinderabsetzbetrages in Bezug auf Kinder, die sich ständig in einem anderen

Mitgliedstaat der EU oder einer Vertragspartei des Europäischen Wirtschaftsraumes oder der Schweiz aufhalten (Oostenrijkse verordening van de minister voor vrouwen-, gezins- en jeugdzaken en de minister van financiën inzake de aanpassing van de kinderbijslag en de kinderaftrek met betrekking tot kinderen die permanent in een andere lidstaat van de EU of een staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte of Zwitserland verblijven (BGBl. II nr. 318/2018, „Familienbeihilfe-Kinderabsetzbetrag-EU-Anpassungsverordnung”)

Korte weergave van de feiten en de procedure

Verzoekster en haar echtgenoot wonen met hun twee gemeenschappelijke minderjarige kinderen in Tsjechië. Zij werkt als grensarbeider in Oostenrijk, haar man werkt in Tsjechië. Het Finanzamt Hollabrunn Korneuburg Tulln (belastingkantoor Hollabrunn Korneuburg Tulln) betaalde aan verzoekster overeenkomstig verordening nr. 883/2004 vanaf 2016 een toeslag (aanvulling/compensatie) ter hoogte van het verschil tussen het recht op gezinsbijslagen in Tsjechië en in Oostenrijk. Deze toeslag van in totaal 374,80 EUR (bestaande uit 238,00 EUR kinderbijslag en 116,80 EUR kinderaftrek voor beide kinderen) werd tot en met december 2018 uitbetaald. Op grond van de op 1 januari 2019 van kracht geworden bepalingen van § 8a FLAG 1967 en § 33, lid 3, punt 2, EStG 1988 werd het betaalde bedrag, op basis van de door het Bureau van de statistiek van de Europese Unie gepubliceerde vergelijkende prijsniveaus wat betreft de verhouding van de koopkracht in Tsjechië vergeleken met die in Oostenrijk, aangepast, met als peildatum 1 juni 2018. Het gaat daarbij om een maandelijks bedrag van in totaal 232,00 EUR (159,70 EUR kinderbijslag en 72,30 EUR kinderaftrek voor beide kinderen).

Aangezien verzoekster het niet eens was met de korting, vroeg zij bij het Finanzamt Hollabrunn Korneuburg Tulln de „volledige niet-geïndexeerde compensatie van de kinderbijslag” aan. Het Finanzamt wees deze aanvraag af en legde na de gevoerde bezwaarprocedure, waarin het niet inging op de door verzoekster aangevoerde Unierechtelijke bezwaren, de zaak ter beslissing voor aan het Bundesfinanzgericht (federale belastingrechter in eerste aanleg). Bij het Bundesfinanzgericht is een groot aantal vergelijkbare zaken aanhangig.

Voornaamste argumenten van de partijen in het hoofdgeding

In geding is de vraag, of bij de berekening van de toe te kennen toeslag moet worden uitgegaan van de hoogte van de Oostenrijkse gezinsuitkeringen (kinderbijslag en tegelijk hiermee uit te betalen kinderaftrek), zoals deze vanaf 2019 voor daadwerkelijk in Oostenrijk wonende kinderen worden uitbetaald, dan wel of de hoogte van die toeslag moet worden aangepast aan het prijspeil in Tsjechië. Verzoekster is van mening dat „mobiele arbeiders hetzelfde recht op gezinsuitkeringen” hebben „als lokale werknemers, ongeacht de woonplaats van de betrokken kinderen”. Het Finanzamt verzet zich hiertegen.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

Aan de litigieuze beslissing ging een discussie vooraf over de vraag of de indexering van gezinsuitkeringen die vallen onder de coördinatieregelingen van het Unierecht verenigbaar is met het Unierecht. In november 2016 ging de EU-Commissie niet in op een verzoek van meerdere Oostenrijkse ministeries om het thema van de indexering van (te exporteren) gezinsuitkeringen aan de orde te stellen en te komen met een voorstel tot wijziging van de wetgeving betreffende de coördinatie van socialezekerheidsstelsels.

Met verwijzing naar een juridisch advies van een professor voor arbeids- en sociaal recht aan de Universiteit Wenen, Oostenrijk, legde het toenmalige Oostenrijkse ministerie voor gezins- en jeugdzaken – in samenspraak met het Oostenrijkse ministerie van financiën – op 5 januari 2018 een ministerieel wetsontwerp voor een federale wet tot wijziging van het FLAG 1967 en het EStG 1988 voor ter advies. Op 2 mei 2018 diende de toenmalige federale regering van Oostenrijk een – op het punt van de voorgestelde indexering in wezen gelijklopend – wetsontwerp in. Dit wetsontwerp van de regering werd op 24 oktober 2018 in het Oostenrijkse parlement met meerderheid van stemmen aangenomen. De indexering werd van kracht voor vanaf 1 januari 2019 uit te betalen gezinsuitkeringen.

De Europese Commissie heeft op 24 januari 2019 een inbreukprocedure tegen de Republiek Oostenrijk ingeleid. Deze bevindt zich op dit ogenblik in de tweede fase. In haar advies van 25 juli 2019 stelt de Commissie zich op het standpunt dat het Oostenrijkse indexeringsmechanisme discriminatoir is, aangezien dit leidt tot lagere gezinsbijslagen en lagere kindgerelateerde belastingvoordelen voor werknemers en werknemers in Oostenrijk, enkel omdat hun kinderen in een ander lidstaat wonen. Het feit dat de kosten van levensonderhoud in een lidstaat lager zijn dan in Oostenrijk, is voor tegemoetkomingen die als vast bedrag en onafhankelijk van de werkelijke onderhoudskosten voor een kind worden uitbetaald niet relevant. De Commissie heeft, voor zover gebleken, de zaak nog niet aangebracht bij het Europese Hof van Justitie (hierna: „Hof”).

In de rechtsliteratuur werd de vraag of de indexering van geëxporteerde gezinsuitkeringen strookt met het Unierecht overwegend ontkennend, maar ook wel bevestigend beantwoord. De juiste toepassing van het Unierecht ligt niet zo voor de hand, dat er redelijkerwijs geen ruimte is voor twijfel.

Recht op aanvulling van het verschil tussen de Tsjechische en de Oostenrijkse gezinsuitkeringen

Artikel 68, lid 1, onder b), van verordening nr. 883/2004 bepaalt dat indien gedurende hetzelfde tijdvak en voor dezelfde gezinsleden in uitkeringen is voorzien op grond van de wetgeving van meer dan een lidstaat, eerst de op grond van werkzaamheden, al dan niet in loondienst, verkregen rechten worden toegekend waarin de wetgeving van de lidstaat van de woonplaats van de kinderen

voorziet. Lid 2 van dat artikel bepaalt dat bij samenloop van rechten de gezinsuitkeringen worden toegekend overeenkomstig de wetgeving die aldus als prioritair is aangemerkt, waarbij de rechten op gezinsuitkeringen die verschuldigd zijn op grond van andere wetgevingen, worden geschorst ter hoogte van het bedrag dat bij de wetgeving van de eerste lidstaat is vastgesteld en het deel dat dit bedrag overschrijdt, zo nodig, wordt uitbetaald in de vorm van een aanvullende toeslag (zie arrest Hof van 18 september 2019, ██████ C-32/18, EU:C:2019:752, punt 41, en verder in dit verband arrest Hof van 30 april 2014, ██████ C-250/13, EU:C:2014:278, punt 46).

Niet betwist wordt dat Oostenrijk aan verzoekster gezinsuitkeringen betaalt in de mate waarin deze de Tsjechische gezinsuitkeringen overschrijden.

Gezinsbijslag en kinderaftrek moeten als socialezekerheidsuitkeringen worden beschouwd, daar ze zonder enigerlei individuele en discretionaire beoordeling van de persoonlijke behoeften op grond van een wettelijk omschreven situatie aan de begunstigden worden toegekend en verband houden met een van de in artikel 3, lid 1, van verordening nr. 883/2004 uitdrukkelijk genoemde eventualiteiten (punt j, gezinsbijslagen) (zie arrest van het Hof van 18 december 2019, UB, C-447/18, EU:C:2019:1098).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof zijn de lidstaten bevoegd om hun stelsels van sociale zekerheid in te richten, maar moeten zij hierbij het Unierecht eerbiedigen, en in het bijzonder de bepalingen van het VWEU betreffende de vrijheid van iedere burger van de Unie om op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven (arrest van 23 januari 2020, ZP, C-29/19, EU:C:2020:36, punten 39 en 41 met verdere verwijzingen).

Er bestaat in het bijzonder een spanningsveld tussen enerzijds de door het Finanzamt toegepaste nationale regeling en anderzijds primairrechtelijk de artikelen 18 en 45 VWEU en secundairrechtelijk artikel 7, leden 1 en 2, van verordening nr. 492/2011, de artikelen 4, 5, 7 en 67 van verordening nr. 883/2004, en artikel 60, lid 1, tweede volzin, van verordening nr. 987/2009.

De verwijzende rechter verwijst in dit verband in het bijzonder naar de arresten van 15 januari 1986, ██████ 41/84, EU:C:1986:1; 6 oktober 1995, ██████ C-321/93, EU:C:1995:306, punt 21; 7 november 2002, ██████ C-333/00, EU:C:2002:641, punt 32; 22 oktober 2015, ██████ C-378/14, EU:C:2015:720, punt 35; 12 maart 2020, SJ, C-769/18, EU:C:2020:203, punt 43; 2 april 2020, FV en GW, C-802/18, EU:C:2020:269, punt 24, en 18 september 2019, C-32/18, ██████ EU:C:2019:752, punt 38.

Zowel manifeste als verkapte vormen van discriminatie zijn primairrechtelijk verboden. Dienaangaande werd in het parlementaire debat in aanloop naar de besluitvorming over de indexering betoogd dat niet wordt uitgegaan van de nationaliteit, maar wordt aangeknoopt bij de woonplaats, en dat ook voor in een andere lidstaat levende kinderen met de Oostenrijkse nationaliteit al naar gelang

de werkelijke kosten van levensonderhoud een daarop afgestemde indexatie plaatsvindt. Ook werd erop gewezen dat de Commissie eerder, om een uittreden van het Verenigd Koninkrijk uit de Unie te voorkomen, een voorstel heeft ingediend dat voorzag in een indexering van gezinsuitkeringen. De Commissie indexeert de salarissen van haar niet in Brussel of Luxemburg levende ambtenaren, alsook de gezinsuitkeringen voor hun kinderen (zie verordening nr. 1296/2009).

Artikel 5, onder b), en artikel 67 van verordening 883/2004 moeten naar algemeen spraakgebruik aldus worden begrepen, dat de daar opgestelde ficties in de onderhavige zaak ertoe leiden dat de kinderen van verzoekster met het oog op de daarin als norm vastgestelde gelijkstelling juridisch geacht moeten worden in Oostenrijk woonachtig te zijn, en dat derhalve de aanvullende toeslag overeenkomstig artikel 68, lid 2, van verordening nr. 883/2004 moet worden uitbetaald, waarbij de nationale wetgeving, die indexering voorschrijft, buiten beschouwing wordt gelaten. Wanneer fictief wordt aangenomen dat de gezinsleden in Oostenrijk wonen, bestaat ook het recht op kinderbijslag op hetzelfde niveau als dat van de kinderbijslag die voor in Oostenrijk wonende kinderen wordt uitbetaald.

Voor deze uitlegging pleit ook dat de Oostenrijkse wetgever in § 53, lid 1, tweede volzin, FLAG 1967 de formulering van artikel 67, eerste volzin, van verordening nr. 883/2004, in wezen in nationaal recht heeft omgezet, maar in § 53, lid 4, FLAG 1967 uitdrukkelijk bepaalt dat § 53, lid 1, tweede volzin, FLAG 1967 wat betreft de indexeringsregeling van § 8a, leden 1 t/m 3, FLAG 1967, geen toepassing vindt, dus dat de toepassing van de indexering, naar zijn mening, kennelijk toch in tegenspraak is met de fictie van het verblijf in de staat die de uitkering verstrekt.

Verschillende huisvestings-, opleidings- en onderhoudsbehoeften die afhankelijk zijn van de woonstaat, worden door de woonplaatsfictie bewust terzijde gesteld. Ongeacht de woonplaats van het kind bestaat recht op dezelfde soort uitkering op hetzelfde niveau. Met de indexering wordt de hoogte van de Oostenrijkse gezinsuitkeringen onmiskenbaar gekoppeld aan de werkelijke woonplaats van het kind.

In het parlementaire debat is er voorts op gewezen dat de Oostenrijkse gezinsuitkeringen ook na de indexering meestal veel hoger zijn dan de in de woonstaat betaalde uitkeringen.

Overeenkomstig artikel 60, lid 1, van verordening nr. 987/2009 moet voor de toepassing van artikel 67 en 68 van verordening nr. 883/2004, rekening worden gehouden met de situatie van het gehele gezin alsof alle betrokkenen onderworpen zijn aan de wetgeving van de betrokken lidstaat en er verblijven, vooral wat het recht van een persoon om deze uitkeringen aan te vragen betreft.

Dienovereenkomstig heeft het Hof in zijn arresten van 22 oktober 2015, C-378/14, ██████████ EU:C:2015:720, punt 35, en 18 september 2019, ██████████ C-32/18, EU:C:2019:752, punt 38 bevestigd, „dat de fictie van artikel 67 van verordening nr. 883/2004 tot gevolg heeft dat een persoon voor zijn gezinsleden die wonen in een andere lidstaat dan die welke bevoegd is voor de uitkering van gezinsbijslagen, recht heeft op die bijslagen alsof deze gezinsleden in laatstbedoelde lidstaat woonden.”

Als fictief wordt aangenomen dat de gezinsleden in Oostenrijk woonachtig zijn, bestaat derhalve ook recht op kinderbijslag op hetzelfde niveau als dat van de kinderbijslag die voor in Oostenrijk woonachtige kinderen wordt uitbetaald. Met andere woorden: de Uniewetgever heeft bewust gekozen voor gelijke behandeling in de zin van het recht op dezelfde uitkeringen, zowel wat de aard als wat de hoogte ervan betreft.

Evenwel ging het in de zaak ██████████ in wezen om de vraag of artikel 60, lid 1, derde volzin, van verordening nr. 987/2009 aldus moet worden uitgelegd dat het recht op gezinsuitkeringen die voor een kind worden toegekend derhalve moet worden toegekend aan de ouder van het kind die woont in de voor de toekenning van deze uitkeringen bevoegde lidstaat, omdat de in een andere lidstaat wonende andere ouder geen kinderbijslag heeft aangevraagd, welke vraag door het Hof ontkennend is beantwoord.

In de zaak ██████████ heeft het Hof geoordeeld dat artikel 60, lid 1, tweede volzin, van verordening nr. 987/2009 van toepassing is op alle overeenkomstig artikel 68 van verordening nr. 883/2004 verschuldigde prestaties.

Het Hof heeft in de zaak ██████████ ten aanzien van de in die zaak in het geding zijnde kinderverzorgingsuitkering evenwel geoordeeld dat de aanvullende toeslag overeenkomstig artikel 68 van verordening nr. 883/2004 moet worden uitbetaald op basis van het in de tot uitkering verplichte lidstaat van arbeid daadwerkelijk verworven inkomen, en erop gewezen dat in het kader van grensoverschrijdende situaties het inkomen in de staat van arbeid van de werknemer in de regel hoger zal zijn.

Uitkeringen ter tegemoetkoming van gezinslasten

Overeenkomstig artikel 1, onder z), van verordening nr. 883/2004 worden onder „gezinsbijslagen” verstaan „alle verstrekkingen en uitkeringen ter tegemoetkoming van de gezinslasten”. Overeenkomstig § 1 FLAG 1967 worden de uitkeringen zoals voorzien in deze wet toegekend „uit het oogpunt van vergoeding van lasten ten behoeve van het gezin”. Uit de parlementaire stukken van de wet blijkt dat het hier gaat om een lastenverlichting die is afgestemd op de werkelijke kosten van levensonderhoud, die per woonplaats kunnen verschillen. Indien de uitkering in weerwil van de verschillende prijsniveaus zou worden toegekend in absoluut ongewijzigde omvang, zou dit resulteren in een te hoge tegemoetkoming of herverdeling, die door de fundamentele vrijheden niet wordt

vereist (wanneer het woonland van het kind een land met een lagere koopkracht is), of in een te lage tegemoetkoming (wanneer het woonland van het kind een land met een hogere koopkracht is), die de uitoefening van het vrije verkeer in de weg staat.

De Oostenrijkse gezinsuitkeringen worden enerzijds betaald uit het gezinslastencompensatiefonds, dat in wezen voornamelijk wordt gefinancierd uit premies van de werkgevers op basis van het totale bedrag van de door hen betaalde arbeidslonen, alsook uit een deel van de opbrengsten uit vennootschaps- en inkomstenbelasting (kinderbijslag), en anderzijds uit de algemene opbrengsten uit inkomstenbelasting (kinderaftrek). Verzoekster betoogt dat zij met haar inkomen meebetaalt aan de financiering van de Oostenrijkse gezinsuitkeringen en zij derhalve recht heeft op het volle bedrag daarvan; zij verwijst in dit verband op de conclusies van advocaat-generaal Mancini van 21 mei 1985, ██████ 41/84, EU:C:1985:215, punt 6.C.

Wat de uitlegging van artikel 7 van verordening nr. 883/2004 betreft, moet volgens de verwijzende rechter in aanmerking worden genomen dat naar algemeen spraakgebruik de Oostenrijkse indexering van op grond van verordening nr. 883/2004 uit te betalen gezinsuitkeringen, zelfs wanneer de fictie van artikel 67 van verordening nr. 883/2004 hierop niet van toepassing zou zijn, overeenkomstig artikel 7 van verordening nr. 883/2004 zou zijn onderworpen aan het verbod van wijziging (in het onderhavige geval: korting) als gevolg van de werkelijke woonplaats van de gezinsleden. In de parlementaire stukken van de wet wordt onder andere aangevoerd dat, los van de werkelijke financiële gevolgen, het bevorderingseffect in de zin van een adequate oplossing moet afhangen van de werkelijke omstandigheden met betrekking tot de betaling van de kosten van levensonderhoud. Het gaat niet om de vraag of gezinsuitkeringen al dan niet geïndexeerd kunnen worden, maar om de vraag of de – in het onderhavige concept niet ter discussie gestelde – exportverplichting wat betreft de Oostenrijkse kinderbijslag betrekking heeft op het bedrag of op de waarde. Dienaangaande wordt het standpunt gehuldigd dat het geoorloofd is om een niet uit werknemerspremies gefinancierde geldelijke uitkering met eerbiediging van de uit het vrije verkeer voortvloeiende discriminatieverboden te indexeren.

Volgens degenen die betogen dat de Oostenrijkse regeling strookt met het Unierecht, wordt de Oostenrijkse geldelijke uitkering niet „gekort”, daar bij de koopkrachtafhankelijke weging van de kinderbijslag en de andere gezinsuitkeringen wordt aangeknoopt bij de per woonland verschillende kosten van levensonderhoud, en derhalve steeds dezelfde winkelmand als uitgangspunt wordt genomen. De tegemoetkoming verandert enkel „als numeriek bedrag en niet in waarde”. Daar de aanknoping bij de kosten van levensonderhoud enkel doeleinden van gelijke behandeling nastreeft, en ook op andere gebieden van wetgeving wordt gehanteerd, lijkt zij niet fundamenteel irrelevant te zijn.

De berekening van de koopkrachtpariteit is er juist op gericht dat gezinsuitkeringen, wat de materiële waarde ervan betreft, ongewijzigd en constant

blijven. De financiële tegemoetkoming dient derhalve in waarde onveranderd te blijven ten opzichte van de nationale omstandigheden en niet door inflatie- en koopkrachtverschillen tussen de lidstaten te worden beïnvloed. De formulering in artikel 67 van verordening nr. 883/2004 „alsof” moet daarom aldus worden begrepen, dat de hoogte van gezinsuitkeringen voor in een andere lidstaat wonende gezinsleden niet formeel (qua bedrag), maar materieel (qua waarde) overeen dient te komen met de hoogte van de gezinsuitkeringen voor in het uitkerende land wonende gezinsleden. De uitkomst van een op de waarde georiënteerde beschouwing is derhalve, dat volgens het Oostenrijkse model een verhuizing binnen de Unie, de Europese Economische Ruimte of Zwitserland de Oostenrijkse gezinsuitkeringen niet kan beïnvloeden, wijzigen of beknotten, maar dat deze in waarde in elke woonstaat gelijk zijn. Een eenzijdig lastendruk is bij een model waarin de kinderbijslag in de Unie, de EER of Zwitserland waardevast op hetzelfde (waarde)niveau als in het geval van verblijf in Oostenrijk wordt gewaarborgd, niet evident. Migrerende werknemers verliezen hier geen socialezekerheidsrechten van een lidstaat, welk verlies hen ervan zou kunnen weerhouden om van hun recht op vrij verkeer gebruik te maken.

Zolang in Europa nog grote koopkrachtverschillen bestaan, kan dit model enerzijds bijdragen tot meer rechtvaardigheid en anderzijds de mobiliteit en daarmee het vrije verkeer van werknemers zelfs bevorderen.

In het parlementaire debat werd er evenwel ook op gewezen dat er bijvoorbeeld binnen Oostenrijk in geval van per regio verschillende kosten van levensonderhoud geen indexering plaatsvindt, en de Oostenrijkse kinderbijslag en kinderaftrek als vaste bedragen worden uitbetaald, waarbij geen rekening wordt gehouden met de omstandigheden van de woonplaats. Ook is er een verschil tussen Oost-Slowakije en het Westen, aangezien de kosten van levensonderhoud in de regio Bratislava duidelijk hoger zijn dan bijvoorbeeld in de regio Wenen. Al deze verschillende regio's en verschillende kosten van levensonderhoud vindt men niet terug. Verder werd erop geattendeerd dat het, met name op het gebied van verplegings- en verzorgingsmiddelen voor kleine kinderen, dikwijls om dezelfde producten tegen dezelfde kosten als in Oostenrijk gaat.

Ook wordt ingebracht dat de kinderbijslagontvangers bij het voorzien in het levensonderhoud van een kind niet alleen boodschappen doen in de woonstaat van het kind, maar ook in de staat waarin zij werken.

Uit dit alles volgt dat overeenkomstig artikel 267 VWEU het Hof moet worden verzocht om een prejudiciële beslissing.